

Нови посленици на Њиви Господњој у Епархији шумадијској

На дан када се наша Света Црква молитвено сећа Светог апостола Тадеја, Свете мученице Васе са децом и Светог мученика Рафаила Шишатовачког, 3. септембра 2024. године, Његово Високопреосвештенство Митрополит шумадијски г. Јован служио је свету архијерејску Литургију у храму Светог великомученика Димитрија у крагујевачком насељу Сушица уз саслужење свештенства крагујевачког и лепеничког намесништва.

После прочитаног јеванђелског зачала Високопреосвећени Митрополит се обратио верном народу беседом:

„Хришћани су Христов миомир Богу. Другим речима, хришћани треба да буду мирис Богу, а да би човек мирисао на Бога он треба Богом да живи. Треба на Бога да се угледа. Треба да се труди да живи по Јеванђељу. Човек је миомир Христов у вери, нади и љубави. Ми хришћани смо помазани на крштењу светим миром и запечаћени Духом Светим. Док човек мирише тим светим помазаним миром, док мирише љубављу, жртвом предаје Богу и на службу ближњима, заиста такав човек мирише Христом. И ми смо миомир ако Христа

имамо у себи и ако Христа носимо у својој души и у своме срцу. Нема Христа онај који га има само на језику. Нема Христа онај који га има окаченог тамо на зиду. Нема Христа ни онај ко га има само на хартији или у музеју. Дакле, Христа има онај који га има у срцу јер је Христос љубав, а престо љубави јесте срце човеково. Зато је срце човеково најмилији дом Његов. Срце човеково, које је као орган мало али када се у њега усели Христос оно постаје толико широко, дубоко, високо, да може целу васељену да стави у своје срце човек и да све то обавија љубављу. Ако је теби и мени Христос у срцу онда је Он наш Бог. Онда се ми, браћо и сестре, угледамо на Бога. Једно је имати икону и слику Бога, а друго је имати Бога у себи. Но, ми иконе не одбацујемо него их примамо, како нас учи Црква. Стављамо их да би нас подсетили на Бога, Мајку Божју и на светитеље. Свети апостол Павле каже: Угледајте се на Христа као ја. Треба да се чувамо лицемерја, како каже данашње Јеванђеље, а чуваћемо се лицемерја ако имамо смирења у себи. Ако Христа носимо у себи онда ћемо имати и смирења. Када се Бог усели у срце оно је напуњено, пуно, и у њему нема места да би онај нечастиви убацио у моје и твоје срце да немамо вере, а то ђаво хоће и његово је највеће оружје јер се тиме он бави. Вера је темељ нашег живота. Вером ми усељавамо Бога у себе. Зато онај нечастиви хоће да каже: Немој да верујеш, Бог не постоји. Али зато ће он да каже: Постојим ја. Убедиће нас да је он бог наш. Тако и горд човек себе представља, свесно или несвесно, као бога. Себе представља као неку величину јер му је стало да се докаже пред другима да је нешто. У ствари није ништа јер како каже апостол Павле он је без Бога љуштура. Личи на човека али није човек. Није испуњен Богом и није испуњен Христом. Срце човеково без Христа је празно и зато треба да се трудимо да вером нашом показујемо да смо ми тај миомир и мирис Христов. Кад имамо Бога у себи онда миришемо. Не заударамо. Грех је тај који заудара. Наше је да се стално подсећамо да смо помазани светим мирисним миром. Да чувамо тај мирис јер ће нас Бог преко тог мириса препознати. Зато треба да се чувамо греха. Људи смо, слаби смо и падамо али не смемо да губимо веру. Ако паднемо, а немогуће је човеку да не падне, немогуће је човеку да се не огреши и да не погреша али вера ће му и тада рећи да не очајава. Јеси пао, јеси се огрешио али призиви Спаситеља. Где је Спаситељ тамо је и спасење. Тражи руку Божју и ухвати се за руку Божју да те она подигне палого. Бог стално држи испружене руке и чека хоћемо ли се ми ухватити за Његову руку. Човек, или ће се држати за руке Божје или, преко своје гордости и сујете, држати се за руке оног нечастивог. У срцу човековом бива и Бог и ђаво. У срцу човековом бива и добро и зло. Шта ћемо ми ставити у своје срце то је наш избор, а Бог наш избор одобрава али треба ми да будемо свесни да оно што смо изабрали

за то одговарамо, управо зато што имам слободу да се одредим или за добро или за зло. Слобода није да ја радим шта хоћу него је слобода да схватим слободу као одговорност. Да одговорам за оно на шта сам се слободно одредим. Када човек има вере у Бога он је стамен човек, он је смирен човек, он је човек пун љубави јер љубав произилази из вере и вера произилази из љубави. Можемо се запитати, кад све то имамо на уму, каква је корист држати живот на језику, а смрт у срцу? Никаква корист. Ако само ја држим Бога на језику и ако веру држим на језику ништа ми не помаже. То значи да нисам веру претворио у дела и да не показујем и не доказујем веру делима својим. Зато Јеванђеље и каже: Својим ћеш се делима оправдати и својим ћеш се делима осудити. Свети апостол Јаков каже: Покажи ми веру без дела, а ја ћу теби показати дела из вере. Држати Бога на језику и држати смрт у срцу је пропаст. Потребно нам је да спустимо живог Бога, живог Христа у срца наша и тек тада ћемо се напојити истинском водом. Оном водом која тече у живот вечни, а то је наше Причешће.

Зато помолимо се Богу, браћо и сестре, да се не претварамо пред људима да смо добри, паметни или поштени него да се молимо Богу да нам подари смирења. То што се ти и ја, брате и сестро, представљамо другачије, што хоћемо да се надмудримо, из било ког разлога људског, и то што желимо да нас људи хвале и тражимо да нас људи хвале, то је за нашу пропаст. Џаба нам је да нас цео свет хвали ако нас Христос не похвали. Христос похваљује свако наше добро дело. Добро када се не учини на добар начин није добро каже Свети Симеон Солунски. Ако ја и добро чиним, а не чиним у Божју славу него у своју славу ништа од тог добра нема. Чиним га онда да би се само похвалио пред другима. Зато каже Јеванђеље: Што да десница да не зна левица – то значи да дајемо и десном и левом руком. Оно што још каже апостол Павле: Добро чините да вам се не досади. Нека Бог и нама помогне, браћо и сестре, да ми добро чинимо али добро наше треба да проверавамо Јеванђељем и Црквом. Бог вас благословио!”

У наставку свете Литургије у чин презвитера је рукоположен ђакон Владимир Марјановић, дипломирани теолог.

Духовном поуком Високопреосвећени Митрополит се обратио ђакону Владимиру пред рукоположење рекавши да је ово дар који се не даје са земље већ са неба и зато што смо у заједници Цркве Христове да је сваки од нас одговоран за Цркву. „Сваки треба да уграђује себе у Цркву онако како то каже Свети апостол Павле, као живо камење. Велики је дар служити Богу, а данас имамо троструки дар, а то је што ће данас ђакон Владимир Марјановић

бити рукоположен у чин презвитера. Да се помолимо Богу за њега да благодат коју данас прима остане у њему до краја живота“, рекао је владика Јован.

После освећења Часних Дарова у ђаконски чин рукоположен г. Лазар Марјановић, дипломирани теолог.

Високопреосвећени Митрополит се будућем ђакону обратио поучном беседом рекавши да данас имамо не тако чест пример да два брата буду рукоположена у исти дан на истој Литургији, један у презвитера, а други у ђакона. „Да се помолимо Богу за ђакона Лазара да благодат коју прима данас остане на њему. Драги мој Лазо, благодат ће бити у теби, сине, ако ти будеш живео у благодати, а то значи ако будеш живео у Христу и ако будеш живео са Христом. Ти данас примаш ђаконски чин. Примаш да служиш или боље речено примаш да саслужујеш на светој Литургији. Служити није ништа ни срамно ни погрдно. Служити значи предавати се. Служити значи давати се своме Господару, а Господар наш јесте Господ наш Исус Христос“, рекао је владика Јован.

Високопреосвећеном Митрополиту Јовану саслуживали су: протојереј-дејан Драгиша

spc.rs